

[Arne Melchior]

førelse af rimeligt fornuftige projekter inden for erhvervslivet.

Det, vi lider under, er måske en mangel på investeringslyst, en mangel på initiativlyst. Hvis den var større, fandtes pengene til at udfolde dette initiativ også. Derfor mener jeg, at dette forslag, som altså har mange gode hensigter og sikkert kan få mange gode virkninger, skal bearbejdes meget, meget grundigt, og vi kan gøre det, så meget mere som det ikke har nogen hast.

Under punkt 3 i de almindelige bemærkninger nævner ministeren, at man har forhandlet med finansministeriet, økonomiministeriet, forsikringsrådet, Pensionskasserådet og Livs- og Pensionsforsikringsselskabernes Forening. Jeg savner – men det kan vi vel få i udvalget – lidt nærmere besked om, hvad de har sagt sådan lidt mere detaljeret om dette forslags forskellige bestemmelser, ligesom det måske havde været en god idé også at føre forhandlinger med bankerne. Selv om det ikke direkte berører bankerne, gør det det i høj grad indirekte, og der sidder jo i bankforeningen en vældig ekspertise i spørgsmål, som er dette lovforslag vedrørende. Derfor kunne jeg tænke mig, hvis ikke bankerne selv melder sig, at man retter henvendelse til dem og også får deres vurderinger. Ikke fordi de skal have nogen større indflydelse på lovgivningen end andre organisationer, men udelukkende for at kunne trække på deres viden og deres bedømmelse af konsekvenserne af dette lovforslag, som ved første gennemlæsning er en kende tvivlsomt.

Med disse forbehold og halvkritiske bemærkninger altså tilsagn om et grundigt og sagligt udvalgsarbejde.

Waldorff (VS):

Først og fremmest viser lovforslaget, at det konservative folkeparti ikke er ene blandt partierne om at producere døde sild. Lovforslaget om at forhøje grænserne for forsikringsselskabernes og pensionskassernes placering af midler i erhvervsinvesteringer er vel cirka lige så perspektivrigt som de konservatives nylige Nordsøforlis.

Ministeren skriver i bemærkningerne, at man »lægger vægt på, at ordningen kan træde i kraft hurtigst muligt efter vedtagelsen i folketinget, så virkningen kan vise sig allerede i år«. Jeg er ikke helt klar over, hvad det

er for en virkning, man tænker på dér, men ifølge det skema, som findes omme bag i bemærkningerne, udgør anbringelsen i børsnoterede aktier 2 pct. af midlerne i 1979; den er formentlig ikke større i 1980. Jeg ved ikke, hvor meget der ligger under »Andre aktiver«, men da det tilsammen her drejer sig om højst 9 pct., hvis man tager alle de andre aktiver med, skulle man altså forestille sig omkring en fordobling af anbringelsen i erhvervsinvesteringer, herunder aktier. Det er der selvfølgelig overhovedet ikke nogen der tror på, og det gør industriministeren garanteret heller ikke selv. Så det er i hvert fald til grin.

Jeg opfatter industriministerens forslag som et industriministerielt illusionistnummer, hvor meningen er, at hele publikum – og det er altså os – skal koncentrere opmærksomheden om, hvor meget grænserne nu betyder for placeringen af midlerne. Medens vi alle sammen diskuterer det, har industriministeren fred og ro til at få opfyldt sit reelle formål, nemlig at undgå at regeringen taber ansigt i denne sag.

Sagen er, at økonomiminister Ivar Nørgaard i månedsvis ved smigren og lokken og siden ved brug af trusler om beskatning af selskaber og kasser har prøvet at få disse selskaber og kasser til at gå med til en aftale om at placere nogle flere penge i erhvervslivet. Det sagde selskaberne nej til, og det gjorde de selv efter den ikke engang tilslørede beskatningstrussel. Man var selvfølgelig klar over i livsforsikringsselskaberne og i pensionskasserne, at de trusler, regeringen kom med, var nøjagtig lige så tomme som de tønder, de kom fra.

Naturligvis ville regeringen ikke gennemføre den beskatning, som både den nye skatteminister og i al beskedenhed VS har været de varmeste fortalere for. Herefter var det, for at regeringen overhovedet kunne bevare ansigt, nødvendigt for industriministeren at nedkomme med nærværende døde sild, som altså går ud på, at det, som selskaberne og kasserne hverken ville lade sig lokke eller true til, lader man nu som om de bare gør alligevel.

Vi er imod, at man tvinger lønmodtagere til at bruge pensionsmidler til billige og risikovillige lån til erhvervslivet, og vi vil insistere på, at kravet om alternativt en beskatning af værditilvæksten eller forøgelsen i ak-